Vreme je za velike odluke

Kraj osmog razreda... Matura, završni ispit, odvajanje od društva i pored svega moramo i da donesemo odluku koju školu da upišemo u daljem školovanju...

Osam godina u jednoj školi, sa istim društvom nastavnicima i učiteljicama, osobljem, ona u kojoj na kraju polažeš završni ispit, malu maturu. Pripreme za ispit počinju već u martu: kupujemo zbirke, prelistavamo knjige, sveske... Razmišljamo da li ćemo uspeti da sakupimo dovoljno bodova za upis u željenu školu. Računamo proseke iz šestog, sedmog i borimo se za prosek osmog razreda. Tačno je to što nastavnici kažu da smo morali ranije da brinemo oko ocena, a ne u poslednji čas. Ali, pored svega toga, kad dođe kraj maja razmišlja se samo o proslavi maturske večeri: koju haljinu obući, da li uopšte haljinu ili možda neke pantalone ili šorts?. Kakvu frizuru, nokte, šminku, štikle?! Ali i matursko veče brzo prođe. I opet se vraćamo na temu upisa, liste želja.. Tražimo, razmišljamo, istražujemo... Predamo listu, čekamo, nadamo se i rezultati su dostupni. Neki su zadovoljni, a neki ne. Kraj, šta smo zaslužili, to smo i upisali. Međutim, sve to prolaziš sa društvom, sa onima koji su uvek bili sa tobom kroz celo školovanje. Ali, neće još uvek biti tu. Otići će u druge škole, različite smerove, druge gradove, ali će zauvek ostati u sećanju.

Zato, počni na vreme da razmišljaš o svemu što je vezano za upis, ne upisuj ono što ti upisuje društvo, osloni se na roditelje jer ti oni uvek žele najbolje, ali na kraju ipak poslušaj svoje srce! Srećno!

Anđela Drinjak 8/2

U mašti u dalekim predelima

Često zamišljamo svoju budućnost kao veoma svetlu. Uvek sam imala neki cilj koji i nije tako lako dostignuti, ali bez obzira na to, trudim se da ga dostignem. To sam shvatila, kada sam kao mala, odlazila kod mame na posao.

Svidelo mi se gde radi, a još više me je oduševio njen šef. Posle toga sam puno puta pričala sa mamom i njenim šefom koju školu treba završiti. Tako sam odlučila da posle srednje škole upišem ekonomski fakultet i preselim se u Beograd. San mi je da posle fakulteta počenem da radim u jednoj velikoj kompaniji gde ću moći da steknem pozitivna i negativna iskustva, prvenstveno radi moje potajne želje da odem u inostranstvo.

Zato se nadam da ću učiti i raditi na sebi da bih postigla ono što zaista želim. Da dostignem daleke predele.

Jovana Nađić 8/3

Uspeh vredan pamćenja

Kada sam imao sedam godina hteo sam da treniram neki sport.

Pokušao sam i fudbal i odbojku i rukomet, ali ništa od toga mi nije baš išlo. Tata mi je rekao da treba da imam vere u sebe i da pokušam košarku. Prvi pokušaji da pogodim u koš nisu bili baš najbolji. Posle nekog vremena poboljšao sam igru i mogao sam da ubacim u koš. Pitao sam tatu da me upiše na košarku. Tata se nasmeši i sa zadovoljstvom kaže da hoće. Kada sam otišao na prvi trening malo sam se uplašio. Upoznao sam se sa trenerom. Prema meni je bio dobar samo je na druge malo više vikao. Moj prvi trening mi se jako svideo. Posle nekoliko dana trener nam je rekao da ćemo imati utakmicu. Na utakmici sam imao jako lepu publiku. To su bili moja mama i tata i moj brat Uroš. Protivnici su vodili. U poslednjoj sekundi ja sam dao

poen za pobedu. Tada sam bio jako srećan. Moji mama i tata i moj trener su bili jako zadovoljni.
Ovo je moj uspeh koji ću pamtiti do kraja života.
Bogdan Stamenković 5/3

Ovo je moj svet

Nakon svakog teškog dana koji sam provela u školi, najbolje se opustim tako što odem na probu folklora.

Folklor je umetnost kojoj se divim. Šta god da mi se ružno desilo toga dana postaje nebitno i zaboravlja se kada počenem da igram sa svojom ekipom. Narodna nošnja je stvar koju treba čuvati jer to predstavlja naše korake i našu nacionalnost. Nekada su se devojke zabavljale na seoskim vašarima u kolu. Sada im je to staromodno i smešno, sve se promenilo i modernizovalo. Većina njih trenira odbojku ili fudbal.

Želela bih da nastavim da se bavim folklorom, jer me to čini srećnom i ispunjenom.
Marijana Smiljić 8/1

Volim svog ljubimca

LJubimac kao i svaki drugi , voli svog gazdu i uz njega je u dobru i u zlu. Jedan od njih je Maza, moj pas.

NJu sam upoznao u prihvatilištu za pse. Ona je bila jako mlada i imala je samo mesec dana, pa je u tom trenutku, nažalost, nisam mogao usvojiti. Nakon par meseci mi je tata doneo Mazu kući, te sam ja bio jako srećan. Neko vreme, dok nije odrasla stanovala je u kući. Ime Maza dobila je zbog svoje umiljatosti, razmaženosti i prevelikom željom da bude u centru pažnje. Sve u svemu, koliko je bila starija toliko je bila i poslušnija i odanija. Svaki put kad bi, kao, pobegla, ona bi se ubrzo vratila. Uvek je šetam i puno je kupam, jer se puno prlja, ali kao svaki pas, ona je mnogo draga i puna je ljubavi.

Takav gubitak ne bih izdržao i zato je pas najbolji čovekov prijatelj.
Miloš Stojiljković 5/2

Zima

Zima je, pada prvi sneg,
prekrio je breg,
a pahulje male,
na njega su pale.

Zima je,
oko nas sve je belo,
hladno, promrzlo i svelo.

Zima je, sve je mirno i pusto,
samo jedan vrabac poleteo,
pojurio kroz oblake guste
ne bi li našao hrane puste.

Zima je,
a dečak mali na prozoru čuči
čekajući ptičicu svoju da joj da mrvicu koju.

Zima je,
hladna i ljuta
svako je kraj majčinog skuta
šćućuren i pospan kao cveće
dok ne stigne naše proleće.
Nenad Dobrosavljević 6/3